

nogle enkelte skønhedsfejl være et skridt i den rigtige retning.

For det første vil det forenklede ulykkesbegreb rette op på de nogle gange fuldstændig uforståelige afgørelser, der kommer, og her er det for os især vigtigt, at forventelighedsbegrebet fjernes, og at arbejdsulykker, pludselige løfteskader og kortvarig skadelig påvirkning bliver samlet i ét ulykkesbegreb, således at begrebet »ulykke« kommer til at svare til det, som man normalt opfatter blandt almindelige mennesker som en ulykke.

Det krav, der i dag er om forventelighed, har været en kraftig årsag til, at arbejdsskadeforsikringen i dag virker uforståelig og tilfældig. Begreberne »pludselige løfteskader« og »kortvarig skadelig påvirkning« har i deres korte levetid været mere til skade end til gavn for dem, der kommer til skade. F.eks. blev der fra 1996 til 1999 anmeldt over 5.000 pludselige løfteskader, men kun 74 fik erstatning.

Ligesom det forenklede ulykkesbegreb vil også en lettere adgang til erstatning for erhvervs sygdomme gøre systemet mere menneskeligt og forståeligt. De nuværende krav til videnskabelig dokumentation er simpelt hen en hånd mod de mennesker, som efter nedslidning i en årrække må give op og søge pension. Som f.eks. den kvindelige hummerpakker i Hirtshals, der gennem 7 år dagligt havde løftet mellem 12 og 15 t kasser om dagen i kulde og træk og nu havde så nedslidte arme, så hun hverken kunne skrælle kartofler eller gøre rent; hun fik afvist sin sag i Arbejdsskadestyrelsen, det var ikke en arbejdsskade. Det er ikke nemt at forstå for os andre.

Når man ser på anerkendelsesprocenterne for anmeldte erhvervs sygdomme, får man et indtryk af, hvor restriktivt systemet er i dag. Generelt anerkendes kun 15-20 pct., og når vi taler om nedslidning af bevægeapparatet, er vi helt nede på 7 pct.

Forslaget til lettere adgang for anerkendelse af erhvervs sygdomme i det lovforslag, vi behandler i dag, vil ikke betyde en endegyldig løsning af problemet. Jeg er godt klar over, at f.eks. den formulering, der er om almindelig anerkendt lægelig viden, vil kunne fortolkes, og uanset hvad vi ender med af definitioner, vil det være nødvendigt, at vi også fremover følger op på området og følger den konkrete udvikling, der er på arbejdsmarkedet, således at vi kan få en anerkendelsespraksis, der stemmer med udviklingen på arbejdsmarkedet.

Når vi ser på de lave anerkendelsesprocenter, vil jeg også gøre opmærksom på, at det tidligere arbejdsskadeudvalg jo havde foretaget en sammenligning med anerkendelsesmulighederne i andre lande. Man tog 20 sager, der alle var blevet afvist i Danmark som arbejdsskader, og så bad man myndighederne i fire andre lande om at se på, om de ville blive anerkendt dér. I Tyskland var de formentlig alle blevet anerkendt, i Sverige var kun to blevet afvist, i Schweiz var to tredjedele blevet anerkendt, og i Norge var mindst en tredjedel blevet anerkendt, så i Danmark er vi altså langt mere restriktive end i de øvrige lande.

Kl. 18.05

Med hensyn til sagsbehandlingstiden er det åbenlyst, at der er brug for en række tiltag, så vi kan få ventetiden ned.

De tiltag, der ligger i forslaget, kan måske løse en del af problemet, men jeg vil godt gøre opmærksom på, at de erfaringer, vi hører fra de folk, der er kommet til skade, og fra sagsbehandlere i fagforeninger og forbund, der hjælper deres medlemmer, entydigt peger på, at underbemanning og bureaukrati i Arbejdsskadestyrelsen er det største problem. Afbureaukratisering kan man klare administrativt, men hvis regeringen vil medvirke til en kortere sagsbehandlingstid, er der brug for flere ansatte i Arbejdsskadestyrelsen, og det håber jeg at regeringen er med på.

Derudover vil de nye, enklere regler selvfølgelig også gøre, at sagsbehandlingstiden kan nedsættes væsentligt.

Jeg vil også gerne understrege, at det lovforslag, der ligger her, er så omfattende, at vi er nødt til at give det en grundig udvalgsbehandling, og ikke mindst er det afgørende, at vi hører på alle de forslag og indvendinger, der kommer fra de faglige organisationer, som sidder med problemet til hverdag. De er kommet med en række ændringsforslag og indvendinger, der bygger på deres praktiske erfaringer og omfattende viden, og det vil vi gerne være med til at vi ser nærmere på og indarbejder i det endelige forslag.

I dag behandler vi jo også L 25, som bl.a. indeholder en præcisering af forlængelsesreglen i sygedagpengeloven. Det forslag kan vi godt tilslutte os fra Enhedslistens side, men vi mener langtfra, at det er nok.

Der er desværre i dag en del, der falder igenem og falder ned imellem to kasser, får at vide, at de er for raske til at få en pension, men for